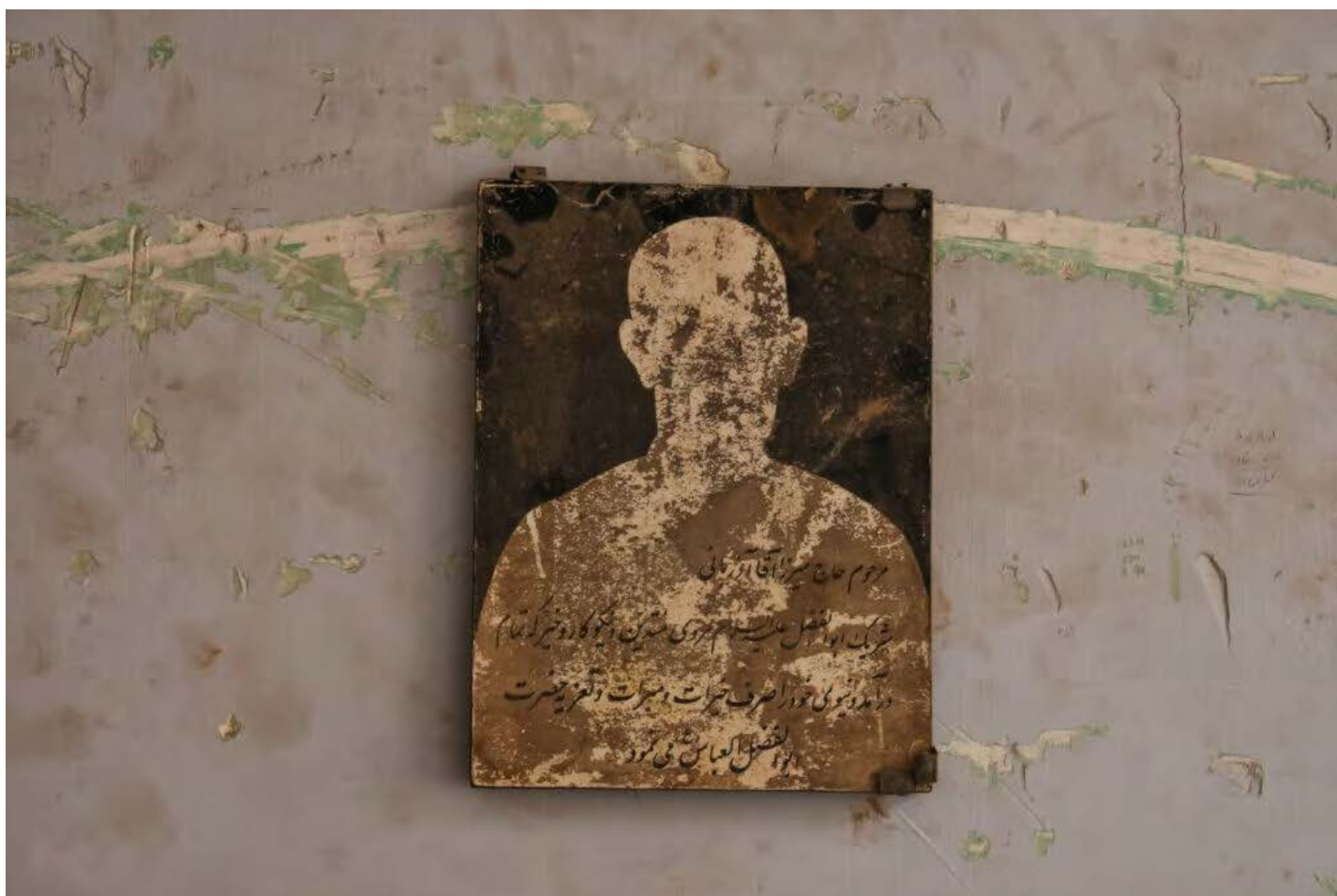

Handi Péter

SOROK ZSEBBŐL

(CELLA-NAPOK)

2020-09-10 | VERS

Fene se tudta, hogy
ez a magam-építette
omladékjelölt
téglavár
a hazám.

De hiszen
más nem is lehet;
falai között élem életemet.
Ide hordozom, ami kell,
az újratölthető oxigénpalack
fuvallatát innen
fizetem.

Zsebből írom e sorokat, házikabáttá
degradált viseltes zakómélyből,
a múlt kacatjai, lám, visszaidomíthatók
az ugyancsak viseltes testre, a megviseltre.
– Itt kínálkozik egy romantikába hajló
utalás, „viseltes–megviseltes” – kacsint
értőn a költészettől rejtett csodákért epedő,
sorok között járó-keelő.
A rám mért magány
váratlan útvesztőiben
teszek-veszek.

A lakás már nem védőburok, de
tájkép, a bútorok hegyvonulataival,
az ebédlőasztal
lapály, stadion, az egykori
gombcsaták ifjúságba taposott
politúr-relikviája, alkalomadtán
óvatosan egyensúlyozva tálalt
húslevesek, sültök, saláták
horizontális vitrine, persze
csak vendégjáráskor, máskülönben
pirítós, tojás, isteni kávé,
a heverő dupla-dombja előtt
a lábnaál ringatózó kisasztal

sajkája a szoba árterületén,
elhajózhatsz
a könyvek vitorlásán még távolibb tájakra;
könyvespolc
kapaszkodik a mennyezet felé, mintha
felmutatná sorait az égnek.
Kiszállok.
Az utcán szalutálnak a kukák.
Visszajelzek.
Úgy látszik – élek.

kép | unsplash.com